

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ วันนี้วันพระ วันพระเป็นผู้ที่ประเสริฐ วันพระนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากว่าจะตรัสรู้ธรรมได้ สร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ฯ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีดวงตาเห็นธรรม เราถึงมีรัตนตรัยไง มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เห็นไหม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง นี่ศาสนาพุทธ หลวงตาท่านสอนประจำ คนไม่มีอำนาจวาสนาไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ คนที่นับถือศาสนาพุทธต้องเป็นคนที่มีความวาสนา คนที่มีความวาสนานับถือศาสนาพุทธ เพราะศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา เวลาปัญญาในพระพุทธศาสนา ปัญญาในทางโลก ถ้ามีสติปัญญาเราไม่เป็นเหยื่อใครทั้งสิ้น เรามีสติปัญญาของเรา แล้วถ้าผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเวลาประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ ศาสนาพุทธมียอดเยี่ยมอย่างนี้ ถึงที่สุดแห่งทุกข์ใจ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

เวลาคนเกิดมา เวลาเกิดมาแล้วอยากจะอยู่ค้าฟ้า เกิดมาแล้วอยากจะมั่งมีทรัพย์สมบัติ เกิดมาแล้วอยากประสบความสำเร็จทางโลก เวลาเกิดมาๆ มีความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้ทั้งนั้นนะ แล้วมันมาจากไหนล่ะ มันต้องมีที่มาที่ไปทั้งนั้นนะ เวลาเรามานั่งอยู่นี้มาจากไหน เรามาจากบุญกุศลนะ เราได้สร้างบุญกุศลมาเราถึงเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา

เวลาพระพุทธศาสนาสอนทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เวลาทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วนะ เวลาทำคุณงามความดีแสนยาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย เวลาสร้างคุณงามความดีใจ แต่โลกมันก็เลียดสีใจ ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป

คูลี ทำชั่วๆ เวลามันได้ดี ได้ดีจริงไหมล่ะ เวลาทำชั่ว ความชั่วอันนั้นมันทำแล้วมันเป็นไฟสุ่มซอน ไฟเผาใจอันนั้นมันเป็นความชั่ว แต่ถ้าความดีๆ ถ้าความดีนะ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว แต่เราเสียคติกันไปเอง ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ความชั่วมันจะเป็นความดีไปได้อย่างไร ความดีสิ ความดีๆ คูลี เวลาประวัติครูบาอาจารย์เรา คูหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำคุณงามความดีของท่านนะ

เวลาทำคุณงามความดีของท่าน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านรุดลงไป ในประวัติหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ชาวบ้านเขายังไม่รับรู้ไง ไอ้พระห่มผ้าสีดำๆ มามันเป็นอะไร วิ่งหนักัน ไม่กล้าอยู่รับหน้า นี่ทำคุณงามความดีเขาก็แตกตื่น เขาก็ไม่รับรู้ เวลาทำคุณงามความดีขึ้นมา เวลาอยู่ที่อุบลฯ เจ้าคณะเขาจะให้ป็นเจ้าคณะปกครอง ท่านก็หนักๆ ท่านไม่ต้องการรับภาระเพราะท่านต้องการประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านจะทำคุณงามความดีในใจของท่าน ท่านไม่ได้ทำคุณงามความดีเพื่อลาภสักการะ เพื่อให้เขาแต่งตั้งยศถาบรรดาศักดิ์ ท่านหนักๆ ของท่านนะ ท่านหนักจนเขาบังคับ บังคับว่าไม่ให้ใส่บาตร เขาเสียคติ เขาเร่งแกทั้งนั้นนะ นี่พูดถึงความดีใจ

ทำคุณงามความดีนะ ไปอยู่ที่วัดเจดีย์หลวงเขาก็ตั้งให้เป็นเจ้าอาวาส เขาก็ตั้งให้ยศถาบรรดาศักดิ์ หลวงปู่มั่นท่านบอกว่ายศถาบรรดาศักดิ์เอ็งเฝ้าโบสถ์เณาะ ข้าจะเข้าป่าวะ เข้าไปทำคุณงามความดีของท่าน ท่านทำคุณงามความดีของท่าน ท่านทำคุณงามความดีของท่าน ด้วยความเป็นจริงของท่าน ความเป็นจริงของท่านมันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิจโกใจ

ความลับไม่มีในโลก เราเป็นคนทำ ถ้าเราเป็นคนทำ ถ้าเราเป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์เราก็เป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์ เราทำคุณงามความดีคือทำคุณงามความดีของเรา แต่ทำคุณงามความดีทางโลกโลกเขาเห็นผลงาน เขาให้ยศถา ให้บรรดาศักดิ์ ให้สมณศักดิ์ ท่านหนักๆ ท่านไม่เอาทั้งสิ้น นี่ความดีของท่าน ความดีของท่านใครยกย่องสรรเสริญล่ะ

ความดีของท่านมันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิจโกใจในใจของท่าน นั่นทำคุณงามความดีความดีต้องเป็นความดีวันยังค่ำ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เวลาคนทำความชั่วๆ เราว่าทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เวลาทำความชั่วว่าเป็นความดี ความดีเพราะอะไรล่ะ ความดีเพราะเราเห็นใจ มันมาแอบอิงในพระพุทธศาสนาไง ศาสนาสอนอย่างนั้นหรือ

ศาสนาสอนให้มักน้อยสันโดษ ศาสนาสอนให้ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แต่มันสร้างขึ้นมามีแล้วมันมีศักยภาพ คนนับหน้าถือตา นับหน้าถือตา

ของเขา ก็ต้องสอนเขาให้เป็นความจริงสิ ให้เป็นความจริง ไม่ใช่ให้เข้ากับกิเลสของตน ให้เข้ากับกิเลสของตน ให้ความพอใจของตน ความพอใจ ทำชั่วแล้วได้ดี ทำชั่วได้ดี...มันทำให้ไหน มันทำความชั่วแล้วได้ดี ได้ดีมาจากไหน มันดีก็ดีทางโลกๆ โลกๆ คุณติ เกียรติศัพท์เกียรติคุณชื่อเสียงพยายามแสวงหากัน การประชาสัมพันธ์ๆ ทำความดีต้องให้คนรับรู้ๆ

เขาต้องมารับรู้อะไรกับเรา ความดีก็คือความดีไง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เวลาความจริงในหัวใจของเรา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำดีต้องได้ดี ถ้าทำดีของเราเนะ ดีทางโลกๆ ดีตั้งแต่เราเสียดลละ เรามีน้ำใจต่อกัน การมีน้ำใจต่อกันนี้ระดับของท่าน เรามีน้ำใจต่อกันนะ ถ้าเรามีน้ำใจต่อกัน สิ่งนี้เกิดจากบารมี ถ้าเกิดจากบารมี มีน้ำใจต่อกันแล้วเป็นคนดีหรือไม่ ถ้ามีน้ำใจต่อกัน

เดี๋ยวนี้เราเห็นหน้า เราไม่เห็นหัวใจของคน ใ้ใจกันไม่ได้ ใ้ใจใครไม่ได้เลย ใ้ใจใครไม่ได้ ถ้ามันมีศีลนะ ศีล ๕ ถ้ามีศีล ๕ ขึ้นมาไม่โกหกมดเท็จ มันใ้ใจกันได้แล้ว เวลาพูด พูดด้วยสัจจะ คนมีสัจจะเวลาพูดมันน่าเชื่อถือ แต่เวลาคนเขาพูดเห็นแก่ตัวๆ มันใ้ใจกันไม่ได้ ใ้ใจกันไม่ได้ไง ถ้าใ้ใจกันไม่ได้ เราก็ต้องใ้ใจหัวใจของเรา เราต้องใ้ใจธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าใ้ใจธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราใ้ใจๆ หลวงตาท่านพูดบ่อย เวลาที่วัดท่าน ท่านบอกเขาลงใจๆ เขากระเสือกกระสนกันมาเพราะอะไรละ ก็มันใ้ใจไม่ได้ๆ แล้วที่ไหนใ้ใจได้ละ ที่ไหนใ้ใจได้เขาก็ไปที่นั่นนะ ถ้าที่ไหนใ้ใจได้

ที่นี้เราใ้ใจสิ่งใดก็ไม่ได้เลย เราใ้ใจไม่ได้เราก็ต้องใ้ใจหัวใจของเราเนี้แหละ ถ้าใ้ใจหัวใจของเรา ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีล สมาธิ ปัญญาในธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในเมื่อเราใ้ใจใครไม่ได้ไง เราเกิดขึ้นมา เราเกิดไม่ทันองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านนิพพานไปหมดแล้ว หลวงตาท่านก็นิพพานไปแล้ว เราจะเอาที่ไหนเป็นที่พึ่งล่ะ เราเกิดไม่ทัน เราเกิดร่วมสมัยไม่ได้ เราเกิดร่วมสมัยได้เราก็มีปัญญาด้อย ปัญญาเราโง่! ชื่อเสียงเกียรติศัพท์เกียรติคุณของหลวงปู่มั่นท่านคุณมาก ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้เลย

เวลาเข้าไปนะ เวลาท่านดู หลวงตาท่านพูดประจำ เวลาท่านดู ท่านดูกิเลสของคน ท่านไม่ได้ดูคน ไ้กิเลสของคนในใจของคนนั่นละมันกำริบเสิบสาน เวลากิเลสของคนมันคอยลามปาม ไ้กิเลสของคนๆ ไ้คนนั่นมันไม่รู้ตัว ไ้คนนั่นนะ ไ้คนนั่นนะกิเลสในหัวใจมันเต็ม

หัวใจแต่มันไม่รู้จักกิเลสของมัน เวลาท่านเอ็ด ท่านเอ็ดกิเลสของคน แต่คนที่วุฒิภาวะเขาไม่ถึงวุฒิภาวะเขาไม่ได้ เวลาติเตียนกิเลสของเรา ก็ว่าเราๆ ใจ

นี่ใจ ย้อนกลับมาที่พระเรา พระเราเวลาคนนอนผ่อนอาหาร พวกเราไม่กล้าทำ มันเป็นคนความทุกข์ทั้งนั้นๆ เวลาทำสิ่งใด เพราะเรา คำว่า “เรา” มันทำอะไรไม่ได้เลย แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมานะ เราไม่ได้ทำร้ายเรา เราอยากได้ดีๆ ถ้าอยากได้ดีมันก็ต้องมีอาวุธใจ มันมีเครื่องมือเข้าไปต่อสู้กับกิเลสใจ

ในเมื่อปัญญาเรามันด้อยนะ ปัญญาเราด้อย ปัญญาเราสู้สิ่งใดไม่ได้ เราก็อดนอนผ่อนอาหาร เขาอดนอนผ่อนอาหาร เวลาพวกเสียดสีนะ มันบอกให้พวกอดนอนผ่อนอาหารให้พวกที่เห็นปัจจัย ๔ เป็นโทษ เขาว่าอย่างนั้นนะ บอกเห็นอาหารเป็นโทษ เขาว่าพวกนี้ไม่มีปัญญา

ไม่ใช่ เราเองต่างหากโง่ เราเองต่างหากไม่มีสติปัญญา เพราะเราเองต่างหากพอเห็นปัจจัยเครื่องอาศัยเราไปส่งออกเอาใจไปอยู่ที่เครื่องอยู่อาศัยนั้น สิ่งนั้นมีค่าๆ แล้วใจเองไม่มีค่าเลยหรือแล้วหัวใจเองไม่มีค่าใช่ไหม ชีวิตเองไม่มีค่าใช่ไหม สิ่งที่มีค่าอยู่ข้างนอกนุ่นใช่ไหม แล้วเอ็งก็ส่งออกไปอยากได้ออยากคืออยากใหญ่อยู่ข้างนอกนุ่น ถ้าอยากได้ออยากคืออยากใหญ่อยู่ข้างนอกนุ่น เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอนให้อดนอนผ่อนอาหาร มันก็คืนรนไปด้วย เวลาเราอดนอนผ่อนอาหาร เราก็หิวกระหายไปด้วย ถ้าหิวกระหายไปด้วย กิเลสมันก็ไม่มีการเติมเต็มของมัน

เวลาอดนอนผ่อนอาหาร เราทนกำลังกิเลสต่างหาก เวลาทนกำลังของกิเลสแล้วถ้าเรามีสติปัญญาเราจะเห็นเท่าทันมัน ถ้าเห็นเท่าทันมันนะ เราก็ทำความเข้าใจของเราได้แล้ว ถ้าทำความเข้าใจของเราได้ พอเรามีความสุขขึ้นมา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

จิตของเราแท้ๆ อยู่กับเราแท้ๆ เลย กิเลสมันครอบงำอยู่ อยู่ใต้อำนาจของมันนะ ส่งออกไปอยู่ที่ปัจจัยเครื่องอาศัย ส่งออกไปที่ปัจจัย ๔ ส่งออกไปหมดเลย มันมีค่าๆ แต่หัวใจเราไม่มีค่าชีวิตเราไม่มีค่า มันมองข้ามไปใจ แต่ถ้ามันอดนอนผ่อนอาหารมันทอนลงๆ นะ เราไม่ใช่อะไรเลย อดนอนก็อดนอน ผ่อนอาหารก็ไม่ฉันทเลย ไม่ฉันท ๒ วัน ๓ วัน ๗ วันก็ไม่เห็นตาย

มันมีค่าตรงไหน มันมีค่าที่ชีวิตเราต่างหาก เพราะเรายังมีชีวิตอยู่เราถึงมีค่า ถ้าเราตายไปนี่ไม่มีค่าเลย ให้อาหาร ให้อสิ่งปัจจัยเครื่องอาศัยมันก็กองอยู่นั้นนะ แต่นี้เพราะเราไปหลงมันๆ ถ้า

มันมีสติปัญญาขึ้นมา เขาไม่ใช่เอาไว้ทำร้ายคน เขาเอาไว้เป็นเครื่องมือ ชูตงควัดๆ เป็นเครื่องขัด เกลากิเลสๆ

ขัดเกลากิเลส แต่ขัดเกลามัน มันยังไม่ยอมเลย แล้วคิดจะว่ามัน นี่ไง ท่านถึงบอกว่าท่านไม่เคยเอ็ดคน ท่านเอ็ดกิเลสของคน กิเลสในหัวใจของคน แล้วกิเลสมันก็คิดอย่างนี้ ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป

เพราะทำชั่วแล้วมันเข้ากับกิเลสไง ทำชั่วมันเข้ากับความมั่งง่ายใจ ทำชั่วมันเข้ากับความเห็นแก่ตัวใจ ความชั่วมันเข้ากับการอยากใหญ่ ความชั่วมันเข้ากับเหยียบย่ำคนอื่นใจ แต่มันปลิ้นปล้อนบอกว่าเป็นความดีๆ มันปลิ้นปล้อนนะ ทั้งๆ ที่มันทำลายเขานั่นนะมันบอกเป็นความดี...ดีสิ ดีที่มีงได้ ดีได้อย่างไร

ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ความชั่วอย่างนั้นมันเป็นไปไม่ได้หรอก มันเป็นไปไม่ได้เพราะอะไร มันเป็นไปไม่ได้เพราะอย่างใดๆ จิตใจก็รู้ นี่พูดถึงจะพูดเรื่องกรรม เวลากรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนะ เวลากรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน คุณ ทำคุณงามความดีแบบหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เขาตากถางมาตั้งแต่เริ่มต้นนะ เริ่มต้นตั้งแต่ออกธุดงค์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นตั้งแต่เริ่มออกธุดงค์ ตั้งแต่เริ่มต้นจะสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมา กว่าสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาจนกว่าตัวเองจะมีจุดยืนได้ มีจุดยืนแล้วถึงแบ่งแยกได้ว่าอะไรผิด อะไรถูก อะไรเป็นสัมมาทิฐิ อะไรเป็นมิจฉาทิฐิ

ถ้าเป็นสมาธิก็เป็นสัมมาสมาธิ ถ้าเวลามันหลงไหลไปก็เป็นมิจฉาสมาธิ แล้วถ้าเกิดปัญญาๆ ปัญญาที่ตัดทอนกิเลสกับปัญญาที่สะสม ปัญญาที่อยากดังอยากใหญ่ ปัญญายึดมั่นถือมั่น ปัญญาที่ก้าวเข้ามาว่าเป็นของเราๆ นั้นเป็นปัญญาของกิเลส อยากดังอยากใหญ่ อยากมีอำนาจ นั้นนะปัญญาของกิเลส

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านบดทิ้งๆ ยิ่งบดทิ้งมากเท่าไร ครูบาอาจารย์ของเราที่มีศรัทธภาพ หลวงตาท่านพูดเอง ท่านบอกท่านเป็นคนจี๊ดคือ คำว่า “จี๊ดคือ” เป็นคนที่มีทิฐิมานะสูง ทิฐิมานะคือว่ามีจุดยืน มีสติปัญญามาก ฉะนั้น เวลาจะไปหาใครมันจะมีสติปัญญา ท่านบอกว่าท่านเป็นคนจี๊ดคือ หมายความว่า ท่านจะลงใครไม่ได้ ท่านจะยอมรับสิ่งใดๆ โดยที่ไม่มีเหตุมีผลไม่ได้ ท่านยังแสวงหาที่พึ่งๆ ท่านถึงพุ่งเป้าหมายไปที่หลวงปู่มั่นๆ

แล้วคนที่มีหลักมีเกณฑ์ คนที่มีเหตุมีผล คนที่มีหลักการ เวลาเขาสั่งสอนกัน เขาอบรมกัน ใจ เวลาเขาสั่งสอนอบรมกันด้วยข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงอย่างนี้เป็นความจริงอย่างนี้ ที่เขาแสวงหา แสวงหาอย่างนั้นไง ถ้าเป็นจริงมันเป็นจริงจากหัวใจ เป็นจริงจากภายในใจ

เวลาหลวงตาท่านบรรลุนิพพาน ท่านกราบแล้วกราบเล่าๆ เราก็กราบนะ เราก็กราบพระ พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่เรากราบด้วยศรัทธาความเชื่อ แต่เวลาหลวงตาท่านบรรลุนิพพานมัน หักศรัทธาในใจของท่าน มันเป็นไปได้อย่างไรที่คนจะรู้ได้อย่างนี้ มันเป็นไปได้อย่างไรที่คนจะรู้ ได้อย่างนี้ ท่านถึงกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความซาบซึ้ง ท่านถึงกราบองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจของท่าน ท่านกราบไปแล้วก็ร้องไห้ร้องไห้ไป ท่านบอก ว่าร้องไห้ไป พระหนุ่มๆ องค์หนึ่งกราบแล้วกราบเล่า น้ำตาไหลพรากๆ มันไหลพรากออกมา จากใจใจ มันเป็นธรรมสังเวช มันเป็นการสะท้อนหัวใจ มันเป็นคนธรรม มันไม่เป็นกิเลสหรือ

ไอ้พวกเราร้องไห้อยากได้ยากดี ร้องไห้เพราะเจ็บช้ำน้ำใจ ร้องไห้เพราะความทุกข์ยาก แต่ไอ้นั้นมันสะท้อน เขาเรียกขันธ์มันสะท้อน มันกระเพื่อม พอมันกระเพื่อมขึ้นมามันสั่นไหว ในหัวใจ มันกระเพื่อมใจๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ได้อย่างใด องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ได้อย่างใด เพราะอะไร เพราะความเห็นอันนั้นมันมหัศจรรย์ใจ แต่ไอ้ ของเราแค่ศรัทธาเราก็กราบกันแล้ว เห็นไหม เรามีศรัทธา มีความเชื่อของเรา เรากราบด้วยหัวใจ ของเรา แต่มันไม่ได้กราบมาจากจิตใต้สำนึกอย่างนั้น

ถ้ามันกราบจากจิตใต้สำนึกอย่างนั้น อย่างนั้นกราบที่ไหนก็ได้ เวลาอยู่ในป่าในเขาไม่ ต้องพระพุทธรูป ไม่ต้องสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น ที่ไหนก็กราบได้ มันกราบจากหัวใจใจ แต่ทำไมต้องมี พระพุทธรูปด้วยละ พระพุทธรูปมีไว้เพื่อเป็นสัญลักษณ์ เพราะคนเรามันมีวุฒิภาวะมาแตกต่างกัน ไปวัดแล้วก็ต้องมีจิตรพิสดารหุรหุรว่าเป็นวัด เวลาไปวัดป่ามันเป็นภูเขาเลากา ไม่ใช่วัด

ไอ้ที่เป็นวัด ไอ้วัดนั้นมันเป็นโฆษณาชวนเชื่อ ไอ้วัดอย่างนี้มันเป็นวัดดัดแปลงกิเลส วัด ข้อวัตรปฏิบัติในหัวใจ มันเป็นวัดคนละวัดใจ ถ้าวัดอย่างนี้เป็นขึ้นมา

ฉะนั้นบอกว่าทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป

ทำชั่วมันจะได้ดีได้อย่างไร แล้วทำชั่วแล้วมันไม่ได้ดี ทำไมคนมหาศาล ก็ชนโค เขาโคใจ สัญชัยบอกแล้ว คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก ถ้าคนฉลาดเขาต้องมีปัญญา ต้องมีหัวใจ คนเข้าไป

แล้ว ที่เห็นแล้วไม่ยอมรับก็เยอะเยอะไป คุณิ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านออกประพฤติปฏิบัติ คนที่ไม่เห็นด้วยจนออกกฏกติกามาบังคับ มากันแก่งก็มี

นี่ไง วุฒิภาวะของคนมันไม่ละเอียดลึกซึ้งพอ มันก็เข้าใจสิ่งนี้ไม่ได้ แต่ถ้าวุฒิภาวะที่สูงพอ นะ มันจะให้ไปเชื่อเรื่องหยาบๆ มันก็เป็นไปไม่ได้ เรามีวุฒิภาวะ เรามีความรู้ มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้มันจะเป็นไปได้อย่างไร แล้วเวลาคนที่มันต่ำต้อย เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาหลบลับหลบลับตา ที่ว่ามันจะเป็นภวานามยปัญญา มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร

อ้าว! มันเป็นไปไม่ได้หรือไม่ได้ก็พิสูจน์สิ สิ่งพิสูจน์ วิทยาศาสตร์ทางจิต พุทธศาสตร์ พุทธศาสตร์ที่มันเป็นจริงๆ ขึ้นมามันจะเป็นจริงกลางหัวใจอันนี้ ถ้ามันเป็นจริงในหัวใจอันนี้มันขึ้นมาอย่างนี้ ถ้ามันขึ้นมาจากความจริงอันนี้มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิจิโก ดอกบัวบานท่ามกลางหัวใจ ดอกบัวมันบานท่ามกลางหัวใจของสัตว์โลก

มันบานอย่างไรล่ะ แล้วมันบานตรงไหนล่ะ มันก็พุดกันไปไง แล้วก็สร้างภาพ

ทำดีต้องได้ดี จะบอกทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป มันสะใจไง มันสะใจไง นี่ไง ทำความชั่วแล้วได้ดี ได้ดีจริงไหมล่ะ จริงไหมล่ะ ทำชั่วแล้วได้ดีมีจริงหรือ แต่ถ้ากรรมมันยังไม่ให้ผลมันก็รื่นเริงกัน มันก็มีความสุขกัน อู๊ย! เป็นผู้วิเศษ เป็นคนเหนือโลก ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป มันจริงหรือเปล่า

ความจริงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว แต่ความดีอย่างไรล่ะ ความดีของเราเนะ เราเป็นมนุษย์ใช้ไหม มนุษย์มีศักยภาพเท่านี้ เราก็ทำคุณงามความดีของเราเนะ สิ่งที่เป็นความมหัศจรรย์ของโลกนี้ใครเป็นคนสร้าง มนุษย์สร้างทั้งนั้นนะ มนุษย์มีสติปัญญา แล้วมนุษย์สร้างทั้งนั้นนะ แล้วมนุษย์ทำไมไม่ทวนกระแสกลับเข้ามาบ้างล่ะ

ถ้ามนุษย์ทวนกระแสกลับเข้ามาได้นะ เราวางความเก่งของเรา เราวางที่ว่าปัญญายอดเยี่ยมๆ ปัญญาประเสริฐของเรา วางให้ได้สิ ถ้าวางแล้วเราจะเห็นความมหัศจรรย์ของใจ ใจนี่ไม่อย่างนั้นนะ ก็เลสบอกว่ากูแน่ กูเก่ง กูดี แล้วศึกษาก็ศึกษากันด้วยปัญญาๆ ปัญญาอย่างนี้เขาเรียกโลกียปัญญา ปัญญาของกิเลส เพราะกิเลสมันใช้อย่างนี้แหละพลิกแพลงหลอกเรา หลอกใจ คนที่มีปัญญานั้นนะ ใจคนที่ไม่มีปัญญามากๆ กิเลสมันก็เอาปัญญามาหลอกเราอีกทีหนึ่ง เห็นไหม

เราเรียนรู้สิ่งใดแล้วอย่าให้สิ่งนั้นครอบงำเรา เราเรียนรู้สิ่งใดแล้วอย่าให้สิ่งนั้นครอบงำเรา เราต้องมีสติปัญญาสามารถใช้สิ่งที่เราเรียนรู้มาเพื่อประโยชน์กับเรา ไม่ใช่ครอบงำเรา เราต้องใช้ให้มันเป็นประโยชน์กับเรา แล้วใครใช้เป็นคนละ ใครใช้เป็น

ใช้ไม่เป็นเพราะว่าทำความสงบของใจไม่ได้ ใช้ไม่เป็นเพราะไม่มีวุฒิภาวะ ใช้ไม่เป็นเพราะไม่มีอำนาจวาสนา คนที่มีอำนาจวาสนานะ เขาจะลือกคิด คนที่ติดเหล้า ติดการพนันหย่าเปลย วันไหนเขาได้คิด เขาเลิกเลย นี่เขาได้คิด

นี่ก็เหมือนกัน เราใช้ชีวิตของเราโดยปกติเลย แต่เรายังไม่ได้คิดไง ถ้าวันไหนเราได้คิดนะ ชีวิตของเราจะเปลี่ยนแปลง เราก็ทำมาหากินพอดำรงชีพ เราไม่ห่อหุ้มทะเลาะทะเลาะไปกับเขา เราจะหาความจริงในใจของเรา ถ้าเราหาความจริงในใจของเราได้นะ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเกิดมาแล้วไม่เสียชาติเกิด เกิดมาแล้วได้มีสติปัญญาค้นคว้าหาความจริงในใจของเรา ค้นคว้าหาความจริงในใจของเรา

ผู้ที่มีศรัทธามากๆ บอกว่า ถ้าตายไป อนาคตกาลขอให้เกิดพบพระศรีอริยมุตไตรย จะได้ตรัสรู้ไว้ๆ นี่มันหวังไปอนาคตกาลเพราะด้วยศรัทธา แต่ระหว่างทางที่เวียนว่ายตายเกิดมันมีตัวแปรเยอะแยะไปหมดเลย ไปเจออย่างนั้น ไปเจออย่างนี้ ไม่เอาแล้ว ไปทางอื่นแล้ว

ตอนนี้เรายังศรัทธาเราก็คิดได้ แต่เวลาเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ สังสารวัฏ เราจะไปเจอสิ่งใดบ้างล่ะ ฉะนั้น ในปัจจุบันนี้เรามีความมุมานะ มีความพยายามของเรา เราทำของเราในชาตินี้ ไม่ใช่ชาติไหน ชาตินี้แหละ ชาตินี้ทำของเราให้ได้ มีสติมีปัญญาของเรา เวลาเป็นจริงๆ ขึ้นมา ช้างกระดิกหู งูแลบลิ้น

ถ้าช้างกระดิกหู งูแลบลิ้น มันต้องมีบาทฐานมาก่อน บาทฐานจากศีล สมาธิ ปัญญา บาทฐานจากการประพฤติปฏิบัติ ถ้ามันสมดุลของมัน มันมรรคสามัคคี มันตำรวม มันสมดุลของมัน มันพอดีของมัน โหะ! ขาด ก็เลสจะขาดเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพยาน มีครูบาอาจารย์ของเราเป็นพยาน ท่านปฏิบัติของท่านมาแล้ว ท่านทำของท่านได้มาจริง ได้มาจากไหนล่ะ ได้มาจากว่า ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เอวัง